

Publicerad 2024-06-29 16:51 av lodjuret/seglare

Det är obegripligt att det som redan duger bra, måste förbättras. Som med smink, parfymer, nagellack. Det finns människor som påstår 'du duger som du är', trots att de själva uppenbarligen inte tror att de duger som där, själva.

Det är så mycket som är ogebripligt

(Öden och äventyr, i ett visst antal kapitel.)

Emot mig kom en ung man rusande och kastande åt mig en boll, ropandes samtidigt - Här, fånga den här. Jag stod där som försenad, ty bollen var ett bylte som innehöll en valp, en nyfödd kattunge samt tre ej ännu kläckta fågelägg.

Om det ändå varit en dröm.

Där stod jag som en fåne visste inte vad att tro.

Det är så märkligt, men jag ifrågasätter aldrig en dröm då jag är med i den.

Det den brukar ha gemensamt med verkligheten är att jag inte ser på mig själv.

Utan bara på min närmaste omgivning.

Trots att någon varit noga med, då jag frågat efter vägen till mitt möte med en verklighet, att påpeka vilken buss, numret, som går dit.

Upptäcker jag till min stora fasa att vid hållplatsen, då jag utträttat mina ärenden på platsen upptäcker att alla bussar går den vägen.

Tanken slår mig om det kända citatet 'Alla vägar bär till Rom'.

Anspelande på det gamla Romarriket.

Att de som hade något att säga till om då, i Rom, kan ha betraktat staden som själva navet i världen.

Ändå finns även uttrycket 'Redan de gamla grekerna...' bara att jag inte minns återstoden av den sentensen.

Jag vaknar inte abrupt som av skräck, eftersom det ofta är skönt att vakna.

Det är inte som att vakna mitt i brinnande krig.

Det är inte som att vakna plötsligt på en båt på öppet hav.

Även om ett sådant uppvaknande kan vara överraskande, som i en film, det inte är helt ovanligt.

Aldrig mera skall jag dock vakna ombord på en båt.

Med litet tur hinner jag undan även kriget.

Fast vilket väljs, om valet står mellan att leva och att dö.

Jag minns hur jag vaknade efter att ha slumrat till, något hade jag väl även drömt, men ofta minns jag märkligt nog inte vad.

Olika är det att vakna, olika platser har ett jag sovit på.

Ibland på en båt, på däck men innanför väggar med dörren ut stängd.

I en stol eller en soffa, någons säng, annans eller egen, ibland i ett hotellrum.

Ibland har rummet varit en trapp, inomhus eller ute, ibland i gräset tiidigt en morgon och småfrusen samt täckt av dagg.

Är jag bara tillräckligt trött kan jag somna på min post, litet varstans i tillvaron.

Det märkliga är kanske att kunna slumra på ett tåg och ändå hinna gå av vid rätt station. Har bussen nått sin ändhållplats så är det bara naturligt att få höra någon säga det där försmädliga 'Här kan ni inte sova', uppenbarligen befinner sig röstens ägare i god tro. Sova var just vad jag gjorde, fast jag uppenbarligen bröt mot någon regel. Det är ganska okej att sitta upp, även om det är i ett möte mellan sammansvurna. Bara inte att sova där i riksdan, riksdagsvalde... Att råka somna av ren utmattning är förstås en plikt som 'kan hända den bästa'.

Del 2.

Jag minns nu att jag en gång för någon tid sedan nu, var tvungen att, jag insåg det verkligen med en svag aning av plötslig fasa att det länge redan var så där dags. Det finns olika slag av bröder eller fäder, vilka ibland antingen är 'uttråkade' eller vill att jag skall få lära mig 'den hårda vägen'. Föreställ dig att jag står vid relingen av en sådan där färja som går från vår kust till en annan. Där står även min far. Han kastar mig plötsligt i vattnet och som för att mildra fallet kastar han även i en livboj, en ring med fartygets namn på. Jag kanske får den i huvudet, om han siktar . Eller så blir det den där erfarenheten utan ring. Fast en del fäder kan gripas av impulsen, de ofta nog avstår från att följa den. Det knepiga med att kasta barn ombord, sina egna exempelvis, är att om jag drunknar eller i alla fall försvinner ur sikte, det inte senare skall gå att fråga mig om råd, ifall någon satsning verkar svika. Att en båt rör sig, om det finns vatten under den, den ofta rör sig 'framåt', även om 'slå full back i maskin' förekommer ibland. Där guppar jag i vågorna och båten försvinner sakta ur min åsyn. Även om far varit mäktig stundom, han kan få för sig att föra befäl över köksutrustningen och prata med pannor och kastruller om de innehåller något samt är placerade på spisen med viss värme under. Exempelvis fisk och rotmos. Det är inte ofta det serveras abborre till lunch, ändå påstås det ibland att 'strömmingen är god i år'. Man menar då att skörden ser lovande ut. I alla fall så vänder inte båten. Den går bara litet sakta framåt medan en livbåt sätts ut. Den är motordriven och har jag otur kan jag få vispen i huvudet, där nyss livbojen sökt söva mig en smula. Jag håller mig på rätt sida av den lilla livbåten och redan efter en tjugo minuter sådär, lockar de mig med varma filter, smörgås, te och mild behandling. När jag väl nås av villiga händer som verkar ta på mig här och var, lastas jag som en säck potatis ur vågorna och ned i båten. Det kan en säga i vilket fall om sjömän, de har en smula kraft i nyporna och en själ som verkar kunna stå bi.

Del 3.

En släkting till mig hade en del stående uttryck.

Som exempelvis 'Inte alla har varit i Sambia'.

'Även om du varit i Valdemarsvik, du aldrig varit i (mitt) Valdemarsvik'.

Tolkningen var visserligen fri och fast jag hört det där några gånger om året, hade jag aldrig hört det förut på just det viset.

En dag på samt i bowlinghallen, då jag var där och drack läskeblask och tog en ostsmörgås till (de passar inte alls ihop rent smakmässigt.

Smörgås skall intagas med en kopp hett, inte en kall dryck.)

Vi (Jag och herr C) hade väl suttit där en kvart eller så när vi hörde någon klämma i med ett kraftuttryck som lät ungefär så här, fast på med stark skånsk dialekt.

'Har du aldrig varit i Skövde, så har du inte det.

Men har du ändå besökt platsen, du ändå inte varit i 'mitt Skövde'.

Nu kan jag ju inte påstå att jag vet exakt var den staden är belägen, (Ungefär halvvägs från norr till söder, från väster till öster, mellan sjöarna Vänern och Vättern) men den existerar nog i verkligheten i vilket fall.

En dag när jag för ovanlighetens skull tog en promenad åt andra hållet, efter att ha gått nedför trapporna uppifrån det plan där kyrkan ligger i Helgalunden på Södermalm i staden, kom jag ned på Götgatan.

Där tog jag som sagt av åt andra hållet, mot Ringvägen till och närmade mig saluhallen från andra hållet och gick in i dess sköna svalka.

Såg jag när jag gått omkring i denna fina gamla byggnad (som inte är sådär väldigt gammal, utan kan vara byggd på 80-talet eller så) stod det en man utanför Robertos fruktaffär, som märkligt nog inte bara säljer frukt, utan litet av varje, om du bara vet att fråga efter det.

Mannen utanför butiken stod och tog sig som fundersamt om hakan och verkade som lätt frånvarande stryka en obefintlig skäggstub. b.

Ett mer väl rakat ansikte fick en nog leta länge efter.

Efter en viss erfarenhet tänker ett jag som att känna på sig att även om mannen så rakade sig om morgonen, skägget redan visat sina försök till återkomst om kvällen.

Handen återkom efter någon tids bortovaro och jag såg något som glittra till på handen.

En ring tänkte jag om saken och försökte gissa mig till om det var själva metallen som kastat en ljusreflex eller om där även satt en polerad sten, kanske något efterskapat i en klackring.

Sedan slog jag bort tanken och strosade själv fram till en lilla butiken.

Även om det i verkligheten var precis som i teveserien 'The Boardwalk' eller vad den heter, med den där litet smått charmiga och på samma gång verkligt skrämmande skådespelaren, vad han nu heter.

Så var det inte vad som slog mig just då. Annars är själva den troliga existensen av utpressarliga, en ofta använd ingrediens i historier om gatans parlament.

Där historien tar sin början och ibland slutar i att styra inte bara ett litet revir, utan ett helt rike.

Ibland händer det att jag vill kunna låtsas om att vissa inslag i gatubilden 'inte finns', utan att landet vi lever i är som ett enda stort hav av byar i stil med boken 'Bullerbyn'.

Del 4.

Jag såg för mig bilden, scenen tagen ur en film, hur mannen skulle ta upp en persika, väga den i handen, ta en tugga ur den frukten och som på en gång såväl nonchalant som även föraktfullt och liksom en varning, lägga tillbaka persikan där han tagit den.

På ett sådant sätt att tuggytan var vänd utåt.

Men gesten och föreställningen uteblev.

Efter att ha växlat några ord med Roberto själv, pekade mannen ut sina val, fick sin papperspåse med frukt, betalade, fick 'växel' samt tog sin påse och gick sin väg.

Själv inbillar jag mig då mycket och ofta.

Jag gick min väg genom saluhallen och även om där fanns plats för ett halvt kompani fotsoldater med full utrustning, det fanns folk nog där för en vanlig dag i city.

Hade jag varit en hemsk turist i staden, från exempelvis Västerås eller Kalmar, då hade jag nog också tagit hela staden för att vara 'en och samma'.

Men liksom såväl Paris som London, kan en människa leva i stort sett hela sitt liv 'söker om floden', för att parafrasera en författare som råkat skriva så i någon bok.

Medan jag bara gick där, för att hålla borta den värsta och mest heta sommardagen första veckan i juli, greps jag då och då av impulsen att köpa det ena med det andra, bara att jag avstod dessa impulser.

En del människor ger hela tiden efter för impulser, som för att kunna säga, om någon i ansvarig position ser dem då de förgår sig, om det är det de gör.

'Det var som om det var någon annan, bara i mina kläder.

Ärligt talat det var inte jag, även om det nog såg ut som om jag styrde mina egna handlingar'.

Jag har alltid 'älskat' skådespelare när och om de givit karaktären de spelat en sådan som levandes skjuts att åskådaren bara höll som andan just då.

Som en del rollinnehavare i filmen '12 monkeys' eller som den fick heta på svenska 'De 12 apornas armé'.

Ja, antingen så bara älskar man absurda filmer, eller så avskyr man dem.

Ungefär som en del människor fått för sig att genren 'Sci-fi' alltid måste involvera rymdskepp och saker i den stilen.

När det istället är ett mer brett spektra, som H. G. Wells bok 'Den osynlige mannen', en bok så härligt befriad från just att handla om människor vilka 'befolkar' universum som den fått te sig med andra världar och flygande tefat...

Del 5.

Det var en gång strax utanför Möja, i Stockholms skärgård,

Så jag satt på en bänk på en ö jag inte gärna nämner namnet på.

Jag vill gärna låtsas att jag glömt det.

Då jag suttit där och halsat en sådan där någon sorts läsk med himmelsblå etikett och ur glasflaska, det som tog sig för att ske.

Hände på bara någon kortare tid än jag inte kunde få ihop riktigt sedan.

Först kom som i en dröm, ett litet följe, en dam med tvillingsystrar på sådär en sju eller åtta år, en man klädd som Kalle A, fast med vida byxor i vitt och blått.

De klev ombord på en skärgårdsfärja, som märkligt nog inte bara är till för krävande turister.

Den släppte av några som inte ville simma iland, utan föredrog att ha bagaget med sig ombord.

När färjan befann sig en bra bit ut i vattnet, kom knasboll springande och svor, lät som ett jehu, stampade av ilska, illa tillbakahållen, drog fram sina pistoler och sköt.

På det avståndet borde ingen på båten ha blivit träffad, men en kvinna, klädd som en 'hopp-i-land-kalle'

segnade plötsligt ned, träffad av ett slumpskott i halsen.

En något vältränad man sprang ut på den cementerade kajen och knuffade knasboll ned i vattnet.

Där låg knasboll och fäktade och någonting svart i vattnet drog honom med sig under ytan.

Knasboll dök inte upp igen och även om saken dryftades en smula, då de församlade väl hämtat sig från chocken, verkade inte ha något riktigt svar.

Själv lade jag mig som vanligt inte i, utan släntrade bara iväg till stugan mina vänner hyrt för någon tid i solen.

Märkvärdigt nog började det ösregna dagen därpå, blixtrade himlen och gick åskan, det mullrade och blåste ett bra tag nog även.

Regnet hördes piska rutorna och allt kändes vara som vanligt igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten